

τάς χείρας τῆς ἐξουσίας· ἐνῶ οἱ καπνοπῶλὶ μας εἶχον τοῦλάχιστον τὴν γενναιοῦτητα—νὰ ραπισθῶσι.

Ὁ κ. Σωτηρόπουλος κηρύττεται κατ' ἀρχὴν ἐναντίως τοιοῦτου νομοσχεδίου. Κατ' αὐτόν, οἱ ἐπὶ τῆς καταναλώσεως φόροι εἶνε οἱ ἀδικιώτεροι· μολαταῦτα προτιμῶνται εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, διότι εἶνε ἀνεπαίσθητοι καὶ προαιρετικοί. Ἀλλὰ διὰ νὰ ᾔνε προαιρετικοὶ δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλλωνται εἰς ἀντικείμενα τῆς πρώτης ἀνάγκης. Καὶ οὕτω τὸ νομοσχέδιον περὶ τοῦ οἴνου εἶνε ἀποκρουστέον, διότι ἐδῶ ὁ οἶνος εἶνε τῆς πρώτης ἀνάγκης, ἐνῶ εἰς ἄλλα μέρη θεωρεῖται πολυτέλεια· ἐδῶ τὸ μόνον μέσον δι' οὗ προσπαθεῖ νὰ αὐξήσῃ τὰς δυνάμεις του, στερούμενος κρέας ὁ χωρικός, εἶνε ὁ οἶνος. Καὶ οὕτω ἐξακολουθεῖ, κληρονομήσας καὶ τὴν ἀποχαιρετίσασαν πλέον τὸν κ. Καλλιγᾶν ἐπιγραμματικὴν εὐφυΐαν, τὴν ὁποίαν προτιμῶνται νὰ στρέψῃ κατ' αὐτοῦ ἐκείνου, ὡς ὅταν λέγει, ὅτι ἀπὸ *ισοζύγιον*, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀνήγγειλεν ὁ κ. Καλλιγᾶς, ἦτον ὄνειρος, τὸ ὁποῖον εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν του ἔσπευσε νὰ μᾶς τὸ ἀναγγεῖλῃ κλπ.»

Ὁ κ. Ἀθανασιάδης καὶ ὁ κ. Μητσόπουλος φέρουσι τροπολογίας, ἐνῶ ὁ δεύτερος παραινεί: «Μὴ βάνετε ἀμέσως μεγάλους φόρους· ὀλίγο ὀλίγο, ὅσῳ νὰ συνειθίσουμεν».

Δευτέραν φοράν ἀκούομεν τὸν κ. Ρηγόπουλον· λαμβάνει τὸν λόγον, διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ, ὅτι δὲν λαμβάνει τὸν λόγον, διότι πάσχει ἀπὸ τὸν λαιμόν του.

Καὶ ἡ συζήτησις διακοπύσσεται μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας καὶ τοῦ κ. Καλλιγᾶ, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς δὲν ἠκούσαμεν.

Πέμπτη—17 Μαρτίου

Τὸ χειρόκτιον, τὸ ὁποῖον ἔρριψαν χθὲς εἰς τοὺς κύκλους

τῆς συμπολιτεύσεως οἱ ἀπομείναντες ἀντιπολιτευόμενοι, προκειμένο· τοῦ ζητήματος τῶν δημοκρασιῶν ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις, ἐπευσαν αἰφνιδίως αὐτοὶ οὗτοι μετὰ σπουδῆς νὰ τὸ ἀνεγείρῃσι χθὲς, χωρὶς νὰ ἀναμένωσι τὸ ἀποθεσάμενον. Ἀλλὰ σι· ἱερὸν ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα· ρίπτεται πάλιν τὸ χειρόκτιον ὡς θυμοειδέστερον· οἱ προκαλοῦντες πνέουσι πῦρ καὶ λόγους ἀλλ' ὅτε ἡ Κυβέρνησις σπεύδει νὰ τὸ ἀναλάβῃ, ἡ ἀντιπλίτευσις σταματᾷ:

— Δὲν εἶχα ὕπνόν, λέγει, νὰ προχωρήσω περισσώτερον· ἤθελα μόνον νὰ σοῖ δείξω πῶς πετῶ τὸ γάντι, ἂν τὸ ἐλησμώνησες· γνωρίζω ὅτι δὲ ἔμπορῶ νὰ τὸ βάλω μετὰ τὴν πονοπλίαν σου, τὴν ὅπου ἀν' ὀνομάζεις *πλειονοψηφίαν*.

Ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις, ἅπαξ ξιφουλκήσασα, δὲν ὑπεχώρει πλέον· καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις χάριν τῆς τιμῆς, ἤνεγκεν ἑαυτὴν ὡς πρόβατον ἐπὶ τὴν σφαγὴν.

Χθὲς αἱ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως αἰτιάσεις περιεβάλλοντο τύπον τινὰ ἀριστίας· ἀλλ' ὅχι καὶ σήμερον, ἀφοῦ ἐδημοσιεύθη τὸ Διάταγμα τῆς ἐνεργείας τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, δι' οὗ διχάζονται αὐταὶ εἰς ἐκλογὰς ἐν ταῖς παλαιαῖς, τὴν 8 Μαρτίου, καὶ εἰς ἐκλογὰς ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις, βραδύτερον. Καὶ κατὰ τοῦ διατάγματος τούτου ἐκχύνουσιν οἱ κοριφαῖοι τῶν ἀντιπολιτευομένων ἔπειτα τὰ ρητορικὰ σχήματα τῆς ὁργῆς, τῆς δριμύτητος καὶ τοῦ πόνου ὑπὲρ τῶν ὑβριζομένων, κατ' αὐτοῦς, συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν· ὁ ἄγων διαρκεῖ ἀπὸ τῆς τετάρτης μέχρι τῆς ὀγδόης, καλύψας ἡμᾶς τὴν συνεδρίαν, καὶ συμπαρασύρας εἰς τὰ δινθέντα ρεύματα τοῦ καὶ ἡμερησίας διατάξεις καὶ φορολογικὰ νομοσχέδια.

Ἡ συνεδρίασις διακρίνεται ἐπὶ ἐξόχῳ τελειότητι φυσιογνωμίας καὶ εἰκόνων ποικιλίᾳ· συνήθως ἐκάστη ἀξιωματικὸς συνεδρίασις τῆς Βουλῆς περιέχει ἰδιαίτερά τινα στοιχεῖα διακρίνοντα αὐτὴν ἀπὸ ἄλλης· ἐν τῇ σημερινῇ συνε-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 440)

— Τρεῖς τάφοι περίξ αὐτῆς, διελογίσθη· ἔαν καὶ ἐγὼ ἀποθάνω, τί θὰ γίνῃ;

Ἐν νέου ἐφρικίαςεν, ἡ δὲ καρδίᾳ του ἔπαλλεν ἰσχυρῶς.

— Οὐχί, οὐχί, προσέθηκε, δὲν δικαιῶμαι νὰ παραοιουθήσω τὴν Αἰκατερίνην εἰς τὸν τάφον. Ἡ Ἰωάννα ἔχει ἰνάγκην ἐμοῦ καὶ χάριν αὐτῆς πρέπει νὰ ζήσω.

Ο.

ΟΙ ΑΝΘΡΑΚΕΙΣ

Ὁ Ἰάκωβος Βαγιᾶν εἶχεν ἀνακαλύψει, δυστυχῶς ὅμως λίαν βραδέως, ὅτι δὲν ἦτο πλέον καιρὸς νὰ καταπολεμήσῃ

τὸ νόσημα, τὴν αἰτίαν τῆς νόσου τῆς συζύγου του. Ἡ Αἰκατερίνη ἔπαθε διανοητικὴν διατάραξιν. Ἐλευθερώσασα τὸν ἄγριον ἐνόμιζεν ὅτι τὸν ἔρριπεν εἰς φρικαλεωτάτους κινδύνους, οὗς ἡ φαντασία τῆς ἐμεγαλοποιεῖ ἐπὶ μᾶλλον. Ἡ ἰδέα αὕτη τὴν ἐφόνευσε.

Ἀλλ' ὁ ἀρχαῖος δραγόνος εἶχεν αἰσθήματα γενναῖα, ψυχὴν μεγάλην. Δὲν ἐμνηστικαίει κατὰ τοῦ δυστυχούς, ἀθώου ἄλλως, ἀλλ' αἰτίου τοῦ αἰωνίου πένθους τῆς καρδίας του. Ἀπεναντίας ἐνδιεφέρετο ζωηρότερον περὶ τῆς τύχης του.

Ὁ χειμὼν ἦτο δριμύς καὶ μακρός· ἐπὶ δύο μῆνας ἐχίονιζεν· ὁ Ἰάκωβος ὡσαύτως ἐφοδεῖτο· τεθλιμμένος καὶ σύννους πολλάκις ἀπῆλθον καθ' ἑαυτὸν τὴν ἐρώτησιν ταύτην:

— Τί νὰ γίνηται ἄρ' ἄγε;

Οἱ ἀσυνάρτητοι οὗτοι λόγοι, οὗς ἡ μακαρίτις ἀπήγγειλε κατὰ τὰς ὥρας τῆς φρενητίαςεώς της, ἦσαν ἐγκεκαχαγμένοι εἰς τὴν μνήμην του καὶ πάντοτε παρόντες εἰς τὸ πνεῦμά του. Ἐφοδεῖτο τῶν μὴ ὄχι ἄγριος ἀποθάνῃ ἐκ πείνης, ἐκ ψύχους ἢ καταφαγῶθ' ὑπὸ τῶν πειναλέων λύκων.

Αἱ ὥραιαι ἡμέραι ἐπανῆλθον φέρουσαι μεθ' ἑαυτῶν τὰς χλιαρὰς ἀκτῖνας, τὴν χλόην, τὰ εὐώδη ἄνθη, τοὺς βομβουρισμούς τῶν ἐντόμων, τὰ ἄσματα τῶν πτηνῶν.

Ἡμέραν τινα ἐφάνη ὁ ἄγριος εἰς τὰ περίξ τοῦ Φαίου Λόφου. Ὁ Ἰάκωβος Βαγιᾶν μαθὼν τοῦτο λίαν ἀνεκουφίσθη. Ἐν τούτοις μετὰ τινὰς ἡμέρας ἤρξατο ἀμφιβάλλων. Ἦτο ἄρ' ἄγε ὁ ἄγριος τὸν ὁποῖον εἶχον ἰδεῖ; Ἐάν ἡπαύωντο;

δριάσει πολλά στοιχεία ελληνικής κοινοβουλευτικής ζωηρότητας ἐφιλοτιμήθησαν νὰ ποικίλῳσιν αὐτήν· ἔλλειψαν ὅμως τὰ στοιχειωδέστερα! ἡ σκούφια τοῦ κ. Πετιμεζᾶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του, καὶ ὁ κ. Δεληγιάννης ἀπὸ τῆς Βουλῆς. Κατὰ τὰ λοιπὰ πλουτοῦμεν ἀπὸ διπλὰς καὶ τριπλὰς ἀγορεύσεις· ἀπὸ ἐρμηνείας ἐνὸς ἄρθρου τοῦ νόμου περὶ ἀπομοιώσεως· ἀπὸ παραβιαζομένης ἐλευθερίας καὶ ἀπειλὰς ποινικῶν ἐνθυμῶν· ἀπὸ τὴν ἀφωσιωθείσαν ρητορικὴν ἐμφάνισιν τοῦ κ. Τρικούπη· ἀπὸ τὰς χολοποιάς ἀποστροφὰς τοῦ κ. Μεσσηνέζη πρὸς τὴν ἀντιπολίτευσιν· ἀπὸ νέαν σχολὴν ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ, διαμοιβομένου μεταξὺ τῶν ἐμιλούντων ρητόρων ἐκ τῆς ἀντιπολιτεύσεως· ἀπὸ τὴν διαπασῶν τῆς γαϊδουροφονάρας—εἶνε ἡ ἀβροτέρα λέξις ἀπέναντι τῆς θηριώδους πραγματικότητος—τοῦ κ. Στεφανίδου· ἀπὸ τοῦς ὀμηρικὸς ἀγῶνας τοῦ αὐτοῦ πρὸς κατάκτισιν τοῦ βήματος· ἀπὸ τὰ ποδοκροτῆματα τῆς ἀριστερᾶς κατὰ τοῦ αὐτοῦ· ἀπὸ τὰς ἀπολογηκὰς εὐστροφίας τοῦ κ. Δραγοῦμη· ἀπὸ σκανδαλώδεις λογοπαίγνιον τοῦ κ. Ἀθανασίου Πετιμεζᾶ πολλὴν θυμηδίαν διαχύσαν, καὶ φυγαδεύσαν τὰς ἐν τῷ θεωρεῖῳ Κυρίας· ἀπὸ τὸ ξάφνισμα τοῦ ἀπὸ μακροῦ σιγήσαντος ὀξυαύλου τοῦ κ. Μίληση· ἀπὸ τὰ ἀποφθέγματα τοῦ κ. Δημοτρακάκη, οἷον «ὁ ὑποκρινόμενος τὸν ἐνάρετον ἀποδεικνύεται ἐγκληματίας»· καὶ ἀπὸ ἐναλλαξ λόγους, καὶ θόρυβον, καὶ γέλωτας, καὶ κωδωνοκρουσίας, καὶ ψηφοφορίας.

*

Οἱ κκ. **Πετιμεζᾶς, Ζηνόπουλος, Ἀθανασάκης, Μεσσηνέζης, Φιλάρετος, Ἀντωνόπουλος, Δημοτρακάκης** τὴν αὐτὴν οὐσιώδη κατηγορίαν ἐπιβουλῆς κατὰ τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν ἀπευθύνουσι ποικιλοτρόπως κατὰ τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ κ. **Πετιμεζᾶς**, συνεργασθεὶς ἐπὶ τοσοῦτον μετὰ

τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἐθεώρει ἀνάξιον τοιαύτης πράξεως ἐκεῖνον, ὁ κ. **Φιλάρετος** περιέμενε εἰζὼνα σεβασμῶν πρὸς τοὺς νόμους παρὰ τοῦ αὐτοῦ, ὁ κ. **Ζηνόπουλος** ἀπειλεῖ ὑποδικίαν πρὸς τοὺς παραβιάζοντας τοὺς νόμους, ὅπερ ἡ δεξιὰ ἀποδέχεται διὰ γελώτων, καὶ ὁ κ. **Μεσσηνέζης**, ἀματαιοπονοῦμεν καὶ ματαιολογοῦμεν, κραυγάζοντες, διότι οἱ τῆς συμπολιτεύσεως, φανατισθέντες, ἀποδίδουσιν εἰς τοὺς ἡγέτας αὐτῶν ἱκανότητα ὑπεράνθρωπον».

Περὶ τὸν κ. Μεσσηνέζην ἐγείρεται θύελλα. *Εἶσαι νάνος!* τοῦ φωνάζουν *Ἀτάσθαλοι!* ἀπαντᾷ· καὶ χειροκροτεῖται κατερχόμενος ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Κατὰ τῆς ἐφόδου—καὶ κατ' αὐτὸν τὸν πρωθυπουργὸν «δὲν ἔλειψεν οὐδεμία μομφή, τὴν ὁποίαν δὲν ἤκουσε σήμερον ἡ κυβέρνησις»—ἀντεπεξέρχεται ὁ κ. **Τρικούπης** μόνος, τῶν ἄλλων συνυπουργῶν σιγήσαντων, εἰ καὶ προὐκλήθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Φιλάρετου. Προτάσσει ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ πνεῦμα ἂν ὅχι τὸ γράμμα τοῦ νόμου, τὸν ὁποῖον φρονοῦσιν ὅτι παρεβιάσε, κηρίσσω ὅτι αὐτὸ μόνον νομίμως, ἀλλὰ καὶ συμφερόντως εἰργάσθημεν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου· καὶ ἐνομίζομεν ὅτι σπεύδοντες ἠθέλομεν βλάψει.»

Καὶ ἔχει μὲν ἐκ δεξιῶν τὸν κ. **Δραγοῦμην** καὶ τὸν κ. **Στεφανίδην** ἐξ εὐωνύμων· ἀλλ' ὁ μὲν πρῶτος ἀσχολεῖται μᾶλλον εἰς ἐξόφλησιν προσωπικῶν ὑπαινιγνῶν, ριφθέντων ἐναντίον τοῦ ὀδύτερος δὲ προσφέρει τὴν συναγωγὴν του ὡς ἐξῆς : «Δὲν ἐχάλασε τὸ Ρωμαϊκόν, βρὲ ἀδερφέ, μ' αὐτὸ τὸ διάταγμα!» Καὶ παρακατιῶν : «Αἱ ἐκλογαὶ ἀνεβλήθησαν, διότι δὲν πρόκειται περὶ παρωνυχίδος, βρὲ ἀδερφέ· πρόκειται περὶ τοῦ πῶς νὰ βγάλουμε 'ς τὴ μέση τὰς παλαιὰς ὀνομασίας τῶν δήμων βρὲ ἀδερφέ κτλ.»

*

Καὶ ἐνῶ πονήρως ἐσίγησε τέλος ἡ ἀντιπολίτευσις, ἐγειρόμενος ὁ κ. **Τρικούπης** καὶ στρέφων, οἰοῖ ἐπιβλητι-

Ἐκ νέου διατέλει ἀμνηχανῶν. Ζητῶν νὰ βεβαιωθῇ, ἐξήλθε πρῶτον τινα τοῦ οἴκου του, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ράβδου του, διυθυύνθη εἰς τὸ δάσος, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Φαιῶ Ἀόφου, ἀκολουθῶν τὴν ὁχλὴν τοῦ ρυακίου μέχρι τῆς πηγῆς του.

Ἐκεῖνος δὲν ἐξήτει ἦτον ἐκεῖ, καθήμενος ἐπὶ τινος βράχου, τὰς κνήμας ἔχων κρεμαμένας, θεωρῶν δύο σκυῖρους, οἵτινες ἐξησκούντο διώκοντες ἀλλήλους διὰ τῶν κλάδων φηγοῦ. Κεκρυμμένον ὀπισθεν παραπετάσματος ἐκ φύλλων δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ αὐτὸν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν· αὐτὸς ὁ ἄγριος δὲν εἶχε δυνηθῇ ἀκόμη νὰ παρατηρήσῃ τὸν γέροντα· ἀλλ' ὁ κρότος τῶν προστριβομένων φύλλων ἐν τῇ κινήσει τῶν κλάδων ἀπεκάλυψεν αὐτῷ τὴν παρουσίαν ἀνθρώπου, ὅστις διωλίσθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἑτοιμος νὰ φύγῃ.

Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν ἀπομακρύνας κλάδους τινὰς ἐξήλθεν ἐκ τοῦ κυκεῶνος, ὅστις ἀπέκρυπτεν αὐτόν. Δύο βλέμματα ταχέα δισταυρώθησαν. Ὁ γέρον ἐξέβαλε φωνὴν χαρᾶς.

Ὁ ἄγριος τὸν εἶχεν ἀναγνωρίσει. Ἡ φυσιογνωμία του μετέβαλεν ἐκφρασιν, τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του ἀπεσέσθη. Ἠσθάνετο ὅτι ὁ ἐπισκεφθεὶς αὐτόν ἦτο φίλος καὶ οὐχὶ πολέμιος, καὶ ἀντὶ νὰ φύγῃ προὔχωρησε πρὸς τὸν Ἰάκωβον Βαγιάν.

Ὁ γέρον τὸν ἐξήτασεν ἐκπληκτος.

— Παράδοξον, διελογίζετο, δὲν μετεβλήθη, πάντοτε εἶναι πλήρης δυνάμεις καὶ ὑγείας· δὲν ἔπαθε λοιπὸν ἐκ τοῦ φύχους καὶ τῆς πείνης ;

Ὁ δασόβιος βλέπων τὴν θλίψιν ζωγραφισμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰακώβου Βαγιάν ἐθλίβη. Αἰφνης μεγάλη δάκρυα κατέρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἀρὰ γε συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἀναμνήσεως ; ἴσως ἐμάντευεν ὅτι ἡ καλὴ Αἰκατερίνη δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐν τῷ κόσμῳ· ἴσως ἐγνώριζε τούτῳ ἀπὸ πολλοῦ. Τίς οἶδεν ἐὰν δὲν εἶχεν ἀκούσει τοὺς κώδωνας τοῦ Μαρέϊλ ἠχοῦντας τὸν ἐπικηδεῖον τῆς Αἰκατερίνης, ἂν διὰ τῆς διαπεραστικῆς ὁράσεώς του, ὀρθὸς ἐπὶ βράχου τινὸς προεξέχοντος, δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἐξερχόμενον τὸ φέρετρον ἐκ τῆς οἰκίας, ὅπου τοσοῦτω περιπαθοῦς ἔτυχε φιλοξενίας.

Ὅπως δὴποτε ὁ γηραιὸς στρατιώτης ἰδὼν τὰ δάκρυα λίαν συνεκινήθη.

— Ἐὰν ἤθελε νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, θὰ τὸν ἔπερνα μαζί μου· θὰ ἤμην προστάτης, φίλος του· θὰ τὸν ἐδίδα ρούχα, θὰ τὸν ἔτρεφα, θὰ τὸν ἐδίδασκα νὰ ὀμιλῇ, ἂν ἠδυνάμην, καὶ θὰ τὸν ἐξεπαίδευα.

Ἰπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς γενναίας ταύτης σκέψεως λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἄγριον ἐξήγησε νὰ τὸν σύρῃ, προσπαθῶν συγχρόνως νὰ παραστήσῃ εἰς αὐτόν, ὅτι τὸ καλλίτερον διὰ τοῦτον ἦτο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἀλλ' ὁ δασόβιος ἀπέσυρε ζωρῶς τὴν χεῖρά του, ὠπισθοχώρησε τρία βήματα, προσέβλεψεν εἰς αὐτόν θλιβερῶς ἀπονεύων, ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ :

— Ἐπροδώσατε τὴν ἐμπιστοσύνην μου, εἶνε κακὸν αὐτό! . . .

κῶς πρὸς ἐκείνην, «Αἶ! τί θέμα, λέγει, θά θέσῃ τώρα ἡ ἀντιπολίτευσις;»

Ὁ κ. **Μέλλης** ἀπαντᾷ ὅτι προῦκειτο μόνον περὶ ἀπλῆς διαφωτίσεως τῆς Βουλῆς, ἀλλ' ὁ κ. **Τρικοῦνης** ἐπιμένει, καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ φρονούντες ὅτι ἡ Βουλὴ πρέπει νὰ σταυρώσῃ τὰς χεῖρας δὲν πιστεύουσιν ὅσα λέγουσι, καὶ ὅτι «μετὰ τοιαύτας μομφὰς ἡ Κυβέρνησις δὲν πρέπει νὰ ἐξέρχεται τοῦ βουλευτηρίου ἐν ἀβεβαιότητι, διότι ἀπόλλυσι τὸ ἠθικὸν κύρος κλπ.» μετὰ πολλὴν θόρυβον καὶ σύγχυσιν προσελθοῦσαν εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως, καὶ τελευταίας τινὰς ἀκουσθεῖσας παρατηρήσεις τοῦ κ. **Χατζοπούλου**, ἀναγκάζει τὸν κ. **Ζηγόπουλον** νὰ φέρῃ πρότασιν, ἀποδοκιμάζουσαν τὴν διαγωγὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἰσχυριζόμενος δ' ἐν ταύτῃ, ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς Βουλῆς δὲν ἀπαλλάττει τὴν Κυβέρνησιν τῆς ποινικῆς εὐθύνης.

Φέρει ἄλλην, ἡρεμωτέραν, ὁ κ. **Φιλάρετος**, συγχωνεύονται ἀμφότεραι εἰς μίαν ἐρμαφρόδιτον, καὶ ἡ πλειοψηφοῦσα συμπολίτευσις ἄθωοι τὴν κυβέρνησιν διὰ ψήφων 104 κατὰ 36.

Κουτρούλης.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ ΩΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ

Ἐν δυσὶν ἐπιστολαῖς πρὸς τὴν τεργεσταίαν *Ἡμέραν* ὁ ἐντεῦθεν ἀξιότιμος ἀνταποκριτὴς αὐτῆς ἐκφράζεται εὐμενέστατα περὶ τοῦ ἐντίμου βουλευτοῦ Μετολογίου κ. Λεωνί-

δα Δεληγεώργη. Ἐν τῇ πρώτῃ ἀναλύων τὴν ἐπὶ τῆς γενικῆς συζήτησεως τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐμβριθεστάτην ἀγορευσίν του ἐξήνεγκε περίπου τὰς αὐτὰς κρίσεις, ὥς καὶ τὸ *Μὴ Χάρεσαι*, ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγορεύσεως ἀφορμὴν λαβὼν. Καὶ τὸν ἐπιτάφιον τοῦ κ. Δεληγεώργη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κουμουνδούρου ἔκρινεν «ὡς ἐντεχνον καὶ ἐμβριθῆ». Ἐν τῇ νεωτέρᾳ του δὲ ἐπιστολῇ πραγματευόμενος τὸ περὶ ἀρχηγίας τῆς ἀντιπολιτεύσεως ζήτημα ἐκφέρει τὰς ἐξῆς σκέψεις:

«Πολὺς λόγος ἐγένετο κατ' αὐτὰς καὶ περὶ τοῦ κ. Δεληγεώργη ὡς μέλλοντος ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, γινώσκετε δὲ τίνα ἰδέαν ἔχω ἐγὼ αὐτὸς περὶ τοῦ σταδίου, ὅπερ ἀνοίγεται ἐνώπιον τοῦ ἐτέρου τῶν βουλευτῶν Μετολογίου. Ἐὰν ἐν τῇ ἐλληνικῇ πολιτείᾳ μόνον μέτρον τῆς ἀνυψώσεως τῶν πολιτευομένων ἦτον ἡ ἱκανότης, ὁ Λεωνίδας Δεληγεώργης θὰ κατελάμβανε ταχέως ἐν τῇ Βουλῇ τὴν ὑπέροχον θέσιν, ἣν κατέλαβεν ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει ὁ Ἐπαμεινώνδας. Ἀλλ' ἐν Ἑλλάδι δὲν ἀρκεῖ νὰ ᾖται ἱκανός· πρέπει καὶ νὰ τὸ γνωρίζῃς ὁ ἴδιος καὶ νὰ τὸ κηρύττῃς· πρέπει ν' ἀρπάξῃς τὰς εὐκαιρίας, νὰ ἐπιβάλλῃς εἰς τοὺς ὑποδεστέρους καὶ νὰ παραγκωνίζῃς διὰ παντὸς μέσου τοὺς ἀνταπαιτητάς. Εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς ὁ νεώτερος Δεληγεώργης δὲν ἐπροικίσθη διὰ τοιούτου χαρακτῆρος. Δὲν εἶναι φιλόδοξος· καὶ δὲν εἶναι τολμηρὸς, αἱ δὲ συνθηκολογίαι, ἐφ' αἷς καὶ μόναις εἶναι δυνατόν νὰ καταληφθῇ καὶ ν' ἀσκηθῇ ἐν Ἑλλάδι ἡ ἐξουσία, ἐμπνέουσιν αὐτῷ ἀκατανίκητον ἀηδίαν. Θέλων νὰ γίνῃς κομματάρχης, εἶσαι ἡναγκασμένος νὰ μὴ προσέχῃς εἰς τὴν ἠθικὴν ποιότητα τῶν ὁπαδῶν σου, νὰ τεινῇς τὴν χεῖρα πρὸς ἀνθρώπους, περὶ ὧν γνωρίζεις, ὅτι ἐξῆλθον τῶν φυλακῶν ἢ ὅτι εἶναι ἄξιοι νὰ εἰτελῶσιν, καὶ νὰ ἐκπληρῇς ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν αἰτήματα ἐπιβλαβῆ εἰς τὰ δημόσια συμφέροντα. Τὸ «τοῦτο δὲν γίνεται», πρέπει νὰ τὸ διαγράψῃς ἐκ τοῦ λεξικοῦ σου, ἢ νὰ τὸ ἐκστομίζῃς σπανιώτατα. Ἀλλ' ὁ κ. Δεληγεώργης δὲν ἔχει τὸ εἶδος τῆς ἱκανύ-

δα Δεληγεώργη. Ἐν τῇ πρώτῃ ἀναλύων τὴν ἐπὶ τῆς γενικῆς συζήτησεως τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐμβριθεστάτην ἀγορευσίν του ἐξήνεγκε περίπου τὰς αὐτὰς κρίσεις, ὥς καὶ τὸ *Μὴ Χάρεσαι*, ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγορεύσεως ἀφορμὴν λαβὼν. Καὶ τὸν ἐπιτάφιον τοῦ κ. Δεληγεώργη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κουμουνδούρου ἔκρινεν «ὡς ἐντεχνον καὶ ἐμβριθῆ». Ἐν τῇ νεωτέρᾳ του δὲ ἐπιστολῇ πραγματευόμενος τὸ περὶ ἀρχηγίας τῆς ἀντιπολιτεύσεως ζήτημα ἐκφέρει τὰς ἐξῆς σκέψεις:

«Πολὺς λόγος ἐγένετο κατ' αὐτὰς καὶ περὶ τοῦ κ. Δεληγεώργη ὡς μέλλοντος ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, γινώσκετε δὲ τίνα ἰδέαν ἔχω ἐγὼ αὐτὸς περὶ τοῦ σταδίου, ὅπερ ἀνοίγεται ἐνώπιον τοῦ ἐτέρου τῶν βουλευτῶν Μετολογίου. Ἐὰν ἐν τῇ ἐλληνικῇ πολιτείᾳ μόνον μέτρον τῆς ἀνυψώσεως τῶν πολιτευομένων ἦτον ἡ ἱκανότης, ὁ Λεωνίδας Δεληγεώργης θὰ κατελάμβανε ταχέως ἐν τῇ Βουλῇ τὴν ὑπέροχον θέσιν, ἣν κατέλαβεν ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει ὁ Ἐπαμεινώνδας. Ἀλλ' ἐν Ἑλλάδι δὲν ἀρκεῖ νὰ ᾖται ἱκανός· πρέπει καὶ νὰ τὸ γνωρίζῃς ὁ ἴδιος καὶ νὰ τὸ κηρύττῃς· πρέπει ν' ἀρπάξῃς τὰς εὐκαιρίας, νὰ ἐπιβάλλῃς εἰς τοὺς ὑποδεστέρους καὶ νὰ παραγκωνίζῃς διὰ παντὸς μέσου τοὺς ἀνταπαιτητάς. Εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς ὁ νεώτερος Δεληγεώργης δὲν ἐπροικίσθη διὰ τοιούτου χαρακτῆρος. Δὲν εἶναι φιλόδοξος· καὶ δὲν εἶναι τολμηρὸς, αἱ δὲ συνθηκολογίαι, ἐφ' αἷς καὶ μόναις εἶναι δυνατόν νὰ καταληφθῇ καὶ ν' ἀσκηθῇ ἐν Ἑλλάδι ἡ ἐξουσία, ἐμπνέουσιν αὐτῷ ἀκατανίκητον ἀηδίαν. Θέλων νὰ γίνῃς κομματάρχης, εἶσαι ἡναγκασμένος νὰ μὴ προσέχῃς εἰς τὴν ἠθικὴν ποιότητα τῶν ὁπαδῶν σου, νὰ τεινῇς τὴν χεῖρα πρὸς ἀνθρώπους, περὶ ὧν γνωρίζεις, ὅτι ἐξῆλθον τῶν φυλακῶν ἢ ὅτι εἶναι ἄξιοι νὰ εἰτελῶσιν, καὶ νὰ ἐκπληρῇς ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν αἰτήματα ἐπιβλαβῆ εἰς τὰ δημόσια συμφέροντα. Τὸ «τοῦτο δὲν γίνεται», πρέπει νὰ τὸ διαγράψῃς ἐκ τοῦ λεξικοῦ σου, ἢ νὰ τὸ ἐκστομίζῃς σπανιώτατα. Ἀλλ' ὁ κ. Δεληγεώργης δὲν ἔχει τὸ εἶδος τῆς ἱκανύ-

«Α! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἐὰν ὁ θάνατος δὲν μοῦ ἀφήσπαζε τὴν σύζυγόν μου, θὰ ἠδύνατο νὰ θεραπευθῇ αὕτη!

Τὸ ἐπόμενον ἔτος ὁ ξένος τοῦ δάσους βλέπων, ὅτι δὲν ἐχέτουν πλέον νὰ διαταράξωσι τὴν ἡσυχίαν του καὶ νὰ συλλαβῶσιν αὐτὸν, ἀπέβη ὀλιγώτερον δειλὸς καὶ ἄγριος. Ἐπαυσε κρυπτόμενος καὶ δὲν ἐλάμβανε πλέον τοσαύτας προφυλάξεις, ἵνα μὴ φαίνεται, ὅτε μετέβαινε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς τροφῆς του. Κατὰ πᾶσαν ἡμέραν τὸν συνάντων καὶ ἐὰν ἐκ τινος εἰσέτι δυσπιστίας δὲν ἤρχετο ἀκόμη πολὺ πλησίον, δὲν ἐτρέπετο ὅμως εἰς φυγὴν. Δὲν ἐφοβεῖτο πλέον τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἤρχισε νὰ μερόνη.

Καθήμενος ἐν ἀποστάσει τινὶ ἐπὶ γεωλόφου, ξαπλωμένος ἐπὶ κλάδου δένδρου ἐπὶ πολλὰς ὥρας, παρετήρει ἐργαζομένους τοὺς καρβουνάρους. Ἐτέρπετο βλέπων ὅλους αὐτοὺς, ἄνδρας, γυναῖκας, παιδιὰ, κινουμένους, ἐνδιεφέρετο πολὺ εἰς πᾶσαν ἐργασίαν των. Διεσκέδαζεν ἀκούων τὸν κρότον τῶν πριόνων, βλέπων πίπτοντα ἐκ τοῦ ὑποβάθρου τὰ τεμάχια τῶν πριονισθέντων κατὰ τὸ αὐτὸ μῆκος ξύλων, τὰ χειρὰ μᾶζια στρεφόμενα καὶ φέροντα τὰ ξύλα τὰ προωρισμένα διὰ τοὺς κλιβάνους. Τοῦ εἶχε κάμει ρεγάλην ἐντύπωσιν, ὅταν εἶδε κατ' ἀποστάσεις ἐπὶ ὠρισμένων θέσεων, τῶν ὁποίων τὸ ἔδαφος εἶχεν ἐξομαλυνθῇ, τριάνκοντα πυραμίδας κατασκευασθείσας διὰ τῶν τεμαχίων τῶν προηγουμένων πριονισθέντων ξύλων, τεθειμένων τεμαχίων πρὸς τεμαχίων καὶ συμμετρικῶς διατεθειμένων.

τατος, ἀκριβῶς δὲ διότι ἔχω ἀγαθὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην, ἀμφιδάλλω ἐὰν εἶναι προωρισμένος νὰ πρωταγωνιστήσῃ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς.»

Αἱ γραμμαὶ αὗται τοῦ ἀνταποκριτοῦ τῆς *Ἡμέρας* εἶναι πολυσήμαντοι. Προερχόμεναι ὑπὸ ἀνδρὸς φίλου πολιτικοῦ τοῦ κ. Τρικούπη, καθὰ ἐκ τῶν γραφομένων του φαίνεται, καὶ διευθυνόμεναι εἰς φύλλον κατ' ἐξοχὴν τρικουπικόν, ἐὰν κατὰ βάθος ἐρευνηθῶσιν, ἀποκαλύπτουσιν εἰκόνα τοῦ πολιτικοῦ, ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ ὁποίου ἡ *Νέα Ἡμέρα* σκιαζέται, ὅπως ἀντίθετον ἐκείνης ἦν περὶ τοῦ ἐτέρου τῶν βουλευτῶν Μεσολογγίου ἔχει. Ἐὰν ὁ κ. Δεληγεώργης δὲν εἶνε οὔτε φιλόδοξος, οὔτε τολμηρὸς ἐπὶ κακῷ, ὁ κ. Τρικούπης εἶνε καὶ τολμηρὸς ἐπὶ κακῷ καὶ φιλόδοξος. Ἐὰν εἰς ἐκεῖνον αἱ συνθηκολογίαι ἐμπνέουσιν ἀκατανίκητον ἀηδίαν, εἰς τὸν κ. πρωθυπουργὸν κατὰ λογικὴν συνέπειαν ἐμπνέουσιν ἀκατανίκητον εὐχαρίστησιν. Ἐὰν ὁ νεώτερος Δεληγεώργης δὲν ἔχῃ τὸ εἶδος τῆς ἱκανότητος τοῦ τείνειν τὴν χεῖρα πρὸς ἀνθρώπους, περὶ ὧν εἶνε γνωστὸν ὅτι ἐξῆλθον τῶν φυλακῶν ἢ ὅτι εἶνε ἀξιοὶ νὰ εἰσέλθωσιν, ὁ κ. Τρικούπης διὰ νὰ εἶνε κομματάρχης, καὶ ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων μάλιστα, φαίνεται ὅτι κατέχει ἐν ἀφθονίᾳ τὴν ιδιότητα αὐτήν· καὶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τινὲς ἐκ τῶν ὁπαδῶν του ἔπρεπε νὰ ἔχουν πλειοτέρας σχέσεις μὲ κανένα ἀρχιφύλακα φυλακῶν ἢ μὲ τὸν ἀρχιεπιστάτην τοῦ κόμματος.

Οὐδέποτε πονηρὰ μελετήματα ἐστράφησαν τόσοι ταχέως· καὶ μὲ δξύτητα βέλους θανατηφόρου κατὰ τῶν συλλαβόντων αὐτά. Δυναμέθα νὰ διαγνώσωμεν ἰησουϊτικὰς μεθόδους, εἰς τὰς ὁποίας διαπρέπει τὸ κόμμα τοῦ κ. Τρικούπη. Οἱ κυριώτεροι ἀρχηγοὶ αὐτοῦ νομίζεις ὅτι ἐσπούδασαν εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἰησουϊτῶν. Ὁ ἀρχισυγγραφεὺς αὐτῶν κ. Ραῖδης εἶνε καὶ ὁ τελειότερος τύπος τοῦ κυβερνῶντος τὸ κόμμα κοινκλάβου. Διότι ὡς πρὸς τοῦτο φυλάττουσιν εἰδὸς τι μασωνισμοῦ. Ὅλον τὸ κόμμα δὲν εἶνε μεμυημένον

εἰς τὰ βαθύτερα· τὸ εἵπομεν αὐτὸ καὶ ἄλλοτε· μόνον οἱ Σεβάσμιοι, ὡς ὁ κ. Σκουλούδης, φέρ' εἰπεῖν. ὁ κ. Δραγούμης καὶ οἱ λοιποὶ κρατοῦσι τὸν μανδύαν τοῦ Ἀκροῦ Ἀρχιερέως Χαριλάου.

Ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς *Νέας Ἡμέρας* φαίνεται ἐκ τῶν *casuistes* τῆς Σχολῆς. Ἦρχισε νὰ θωπεύῃ τὸν ἐπαρχιακὸν καὶ ἐθνικὸν ἀντίπαλον τοῦ κ. Τρικούπη· καὶ ἐν τῇ θωπεύειν, ἀπεπειράθη νὰ τὸν ἐξοβελίσῃ ἀπὸ τῆς τάξεως τῶν πρωταγωνιστῶν. Καὶ διὰ νὰ ἀποδειχθῇ γνήσιος μαθητὴς, δὲν στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἐλαττωμάτων ἵνα ἀποδείξῃ τὴν θέσιν του, ἀλλ' ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ κ. Δεληγεώργη. Διότι οὔτε τοῦ χαρακτῆρός του, οὔτε τῶν παραδόσεων του εἶνε νὰ συνθηκολογῇ μετ' ἀνθρώπων ἢ ἐξεληθόντων τῶν φυλακῶν ἢ προωρισμένων ἵνα εἰσέλθωσιν· ἄρα δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ διαδραματίσῃ πρόσωπον πρωταγωνιστοῦ.

Πῶς σὰς φαίνεται αὐτὸ τὸ θάρρος τῆς κακοηθείας; Πῶς σὰς φαίνεται αὐτὸ τὸ ἱερὸν δόγμα τῆς διαφθορᾶς; Καταδικάζουσι τὴν Ἑλλάδα ἢ νὰ κυβερνᾶται ὑπὸ τοῦ ἐνδοτικῆς καὶ ἐλαστικῆς καὶ συνθηκολόγου κ. Τρικούπη ἢ ὑπὸ χειροτέρου αὐτοῦ εἰς τὸ εἶδος τῆς ἀπεμπωλίσσεως τῶν κοινῶν εἰς ἀνθρώπους τῶν Μενδρεσέδων. Ἀλλὰ καλλιτέρας ποιότητος ἄνδρα ἀπὸ τὸν κ. Τρικούπη καὶ ἐὰν ἔχῃ ἡ Ἑλλὰς εἰς τοὺς κόλπους τῆς πρέπει νὰ τὸν βλέπῃ ἀδρανοῦντα, φθίνοντα καὶ ἀξιούμενον πότε πότε ὀλίγων πλατωνικῶν ἐπαίνων ἀπὸ τινος φίλου τοῦ διεφθαρμένου συστήματος.

Ὅτε κατηγορεῖτο ὁ ἀποθανὼν Μεσσήνιος πολιτικὸς ὡς προδιδάξων διὰ τοῦ ἐνδοτικῆς αὐτοῦ χαρακτῆρος τὴν διοικητικὴν παραλυσίαν, ὁπαδοὶ τινες τοῦ πεπρωμένου ἔλεγον: Ἡ Ἑλλὰς εἶναι διὰ τὸν Κουμουνδούρον καὶ ὁ Κουμουνδούρος διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Τώρα οἱ τρικουπικοὶ, ὅτινες δεκαετίαν ὅλην εἰργάζοντο ἀποστηθίζοντες τὰς ἐλεεινότερας σελίδας τοῦ Μακιαβέλη

Ἡ ἐκπληξίς του ἤξανε. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν, ὅτι οἱ σωροὶ οὗτοί τῶν ξύλων ἦσαν καλύβαι νέαι κατασκευαζόμεναι ὑπὸ τῶν καρβουναρέων. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐνόησε τὴν ἀπάτην του.

Τῶν σωρῶν διευθετηθέντων, καὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐργασίας περατωθείσης, οἱ καρβουνареοὶ ἤναψαν εἰς τὰς ἐντὸς ἐκάστου σωροῦ ἐστίας μικρὰν πυράν. Τότε μέλας καὶ πυκνὸς καπνὸς ἐφάνη εἰς τὴν κορυφὴν τῶν σωρῶν. Μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας, οἱ καρβουνареοὶ ἔπαυσαν διατηροῦντες τὸ πῦρ τῆς ἐστίας. Ἐπειδὴ ἡ ἐστία εὗρίσκετο πεπληρωμένη λεπτῶν ἀνθράκων, τὸ πῦρ ἐφθάνεν ἤδη εἰς τοὺς παρακειμένους σωροὺς καὶ διαδοχικῶς ἔμελλε νὰ μεταδοθῇ καὶ εἰς τοὺς λοιπούς. Αἱ ἐστίαὶ ἐφράχθησαν καὶ ἤνοιξαν νέας ὁπάς, αἵτινες ἐλειτούργουν ὡς ἐστία.

Ἡ ἀπανθράκωσις γίνεται ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐκ τοῦ κέντρου εἰς τὴν περιφέρειαν· καθόσον προχωρεῖ, ὁ καρβουνάρης κλείει τὰς πρώτας ὁπάς καὶ ἀνοίγει ἄλλας ὀλίγον πρὸς τὰ κάτω. Τότε ὁ σωρὸς καταπίπτει ἐφ' ἑαυτὸν ἕνεκα τῆς μεγίστης ἐλαττώσεως τοῦ ὄγκου τῶν ξύλων. Τέλος, ὅταν ἡ ἀπανθράκωσις φθάσῃ τὴν βάσιν τῶν σωρῶν, κλείουσιν ὅλας τὰς ὁπάς καὶ ἀφίνουσι νὰ σβύσῃ τὸ πῦρ. Ἡ ἀπανθράκωσις γίνεται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ταχέως, ἀναλόγως τῆς ποσότητος τῶν ξύλων, πέντε ἡμέρας διὰ τοὺς μικροὺς σωροὺς, δεκαπέντε διὰ τοὺς παχυτέρους.

Ἐνόςφ' ἐξηκολούθει ἡ ἐργασία, ὁ ἄγιος τακτικῶς ἤρχετο

καὶ ἐπεσκέπτετο τοὺς καρβουναρέους. Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι τὰ μικρὰ νέφη τοῦ καπνοῦ, τοῦ ἐξερχομένου ἐκ τῶν σωρῶν, λείχοντα τὴν σκληρὰν γῆνιν ἐπιφάνειαν, ἅτινα ἀνῆρχοντο εἰς ἐλικοειδῆ κυανόχροα νέφη, ὅπως ἐξαφανισθῶσι μετ' ὀλίγον παρασυρόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἀπετέλουν δι' αὐτὸν θαυμάσιον θέαμα.

Εἵπομεν ἤδη ὅτι ὅ,τι ἐβλεπεν ἐκίνει τὸ ἐνδιαφέρον του. Παρετήρει τὰ πάντα καὶ ἐζήτηε νὰ ἐννοήσῃ διατὶ τοῦτο, διατὶ ἐκεῖνο; Ἦτο περίεργος, ἤθελε νὰ μανθάνῃ. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἐφαίνετο καθ' ἐκάστην πρωΐαν ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς του. Προδήλως πολλὴ ἐγίνετο ἐργασία ἐν τῇ πνευματικῇ του, εἰς δὲ τὸν ἐγκέφαλόν του ἤρχισαν νὰ ἐπιφάσκουν ἰδέαι.

Ἐν νέου ἐξεπλάγῃ ἐπὶ τῇ κατακρημνίσει τῶν σωρῶν. Εἶχεν ἴδει τὴν συσσώρευσιν τῶν ξύλων· τώρα τὰ ξύλα δὲν ὑπῆρχον πλέον, ὑπῆρχον κάρβουνα. Ἡ ἐκπληξίς του ἐξεδηλώθη δι' ἀφελούς θαυμασμοῦ. Ἐθεωρεῖτο εὐτυχὴς ἰδίως διότι ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸν τῆς ἐργασίας. Τότε δὲ πρώτην φοράν ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ τοὺς ἀνθρακίτας καὶ ἐζήτησε νὰ παραστήσῃ εἰς αὐτοὺς, ὅτι τοὺς εἶχεν ἴδει ἐργαζομένους, ὅτι ἐνδιεφέρετο εἰς τὴν ἐργασίαν των καὶ ὅτι ἦτο εὐχαριστήμενος. Ἀνακάτεψε μετὰ χαρᾶς τὰ κάρβουνα καὶ ἐμαύριζε τὸ πρόσωπόν του.

Οἱ ἀμαξηλάται ἤλθον διὰ νὰ παραλάβωσι τοὺς ἀνθρακας. Ἐκεῖ ὑπῆρχεν ἄνθρωπος, ὅστις ἐλάμβανε χρήματα καὶ ὅς-

διά νά γίνωσιν ἐπιστήμονες εἰς τὸ ἔργον τῆς συκοφαντίας, τῶς αὖτε ἀπέθανεν ὁ μόνος ἀντίπαλός των, αὐτὸν τὸν ὁποῖον ὁ τόπος, τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου του ἐπόθει νὰ ἴδῃ ἀναλαμβάνοντα τὴν ἀρχὴν, ὅπως ἐναποθέσῃ φραγμὸν κατὰ τοῦ χειμάρρου τῆς τρικουπικῆς ἐνδοτικότητος, ἀνίστανται φιλόσοφοι τῆς σχολῆς τοῦ Ἀμερικανοῦ Ἐδγάρ Πόε, μὴ παραδεχομένου τὴν ἰδέαν τῆς τελειοποιήσεως, καὶ θέτοντες τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ κροτάφου, ἐκφωνοῦσιν :

Ἡ Ἑλλάς εἶνε διὰ τὸν Τρικούπην καὶ ὁ Τρικούπης διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Καλεῖδαν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Εἶναι ἀνάγκη νὰ συνδέσωμεν τὴν φωνὴν μας μὲ τὴν φωνὴν τοῦ ἐκ Πειραιῶς ἀνταποκριτοῦ ; Εἶναι ἀνάγκη νὰ προτρέψωμεν πέντε καὶ δέκα ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἑταιρίας τῆς Ὑγιεινῆς νὰ καταβῶσιν εἰς Πειραιᾶ καὶ νὰ στρατοπεδεύσουν δαμαλίζοντες ; Εἶναι ἀνάγκη νὰ στιγματίσωμεν τὴν ἐγκληματικὴν κουφότητα τῆς ἀστυνομίας, ἥτις πρὸ ἐξαμήνου, ὅτε ἤκμαζε ἡ εὐλογία ἐν Πειραιεῖ, ἄφησε τὸ ἔργον τῆς ἡμιτελές ; Εἶναι ἀνάγκη νὰ στιγματίσωμεν τὴν ἀστοργίαν τοῦ Δημάρχου Πειραιῶν κ. Μητσοπούλου, ὅστις ἐξ ἰδίων του ὤφειλεν, ὕστερον ἀπὸ τόσον πλοῦτον ἀποκτηθέντα εἰς Πειραιᾶ, μάρτυρ ἀκοίμητον καὶ τῆς πενίας καὶ τοῦ θιγαυρισμοῦ του, νὰ προμηθευθῇ δαμαλίδαν καὶ ὡς καλὸς πατὴρ νὰ ὑποβάλῃ τοὺς συνδημῶτας του καὶ εἰς καταναγκαστικὸν ἐν ἀνάγκῃ δαμαλισμὸν ; Εἶναι ἀνάγκη νὰ ψιθυ-

ρίσωμεν ὅτι καὶ ὁ ἀντίπαλός του Ρετσίνας καὶ οἱ ἐργαστασιάρχαι ὅλοι ἐπρεπε νὰ συστήσουν ἐπιτροπὴν ἐμβολιασμοῦ ; Περί ὑπουργείου πλέον οὔτε λόγον κάμνομεν, διότι μᾶς ἐρχεται νὰ τυφλώσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας, ἐνθυμούμενοι ὅτι ἐπὶ τύφου ὑδριζόμεν τὸν δυστυχῆ Παπαμιχαλόπουλον, ὅστις ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἀναίσθητον διάδοχόν του ἀνεδείχθη ὄντως «πατὴρ τῆς πόλεως» κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Καμπούρογλου !

Ποῦ κατηντήσαμεν βεζυρεύοντος τοῦ κ. Τρικούπη !

Μᾶς γράφουσιν ἐκ Λαρίσσης ὅτι ὑπάλληλοί τινες ἐτοίμαζον εὐχαριστήριον γράμμα πρὸς τὴν κυβέρνησιν διότι τοῖς ἐπληρώθη ὁ μισθός τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου «Αἱ ! αἱ ! αἱ !

Ἀς τηλεγραφήσῃ τώρα ὁ Ἀναγνωστόπουλος :

— Ἀμάν, μὴ τὸ κάνετε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα !

Καὶ ἂς φανῇ ὁ ἀνταποκριτής μας ψευδόμενος.

Εὐχρῆστος ἀνέγνωμεν ἐν τῷ *Λίῳ* τὴν ἀγόρευσιν τοῦ βουλευτοῦ Λεβαθεῖας κ. Γ. Γεωργαντᾶ περὶ τῆς γνωστῆς αὐτοῦ τροπολογίας εἰς τὸ νομοσχέδιον περὶ καπνοῦ. Ἐκ τοῦ κόμματος τοῦ κ. Τρικούπη, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον τυφλῶς ὑπηρετεῖ τὸν κύριόν του, καὶ αἱ τροπολογίαι αὐταὶ ἐπὶ τῶν νομοσχεδίων του ἀποτελοῦσιν ἀμυδρὰν ἐνδειξιν, ὅτι ἐν τῇ τρικουπικῇ ὁμάδῃ ὑπάρχουσιν ἀντίθετοι γνώμαι μετὰ σθένους μάλιστα ὑποστηριζόμεναι. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ δύο νέοι βουλευταὶ, σπουδαίως ὥρ ἐλησαν τὸ δημόσιον διὰ τῆς τροπολογίας των, ἀπολυτρώσαντες αὐτὸ ἀπὸ τοῦς ὄνυχας λαϊμάργων τινῶν κερδοσκοπῶν.

τις ἐφαίνετο ὅτι ἦτο κύριος τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἄγριος πολὺ λάκκις ἤδη εἶχεν ἰδεῖ αὐτὸν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν πληρωμῶν, καθήμενον ἐμπροσθεν τραπέζης, ἐφ' ἧς ἐμέτρα χρυσᾶ, ἀργυρᾶ καὶ χάλκινα νομίσματα. Οἱ ἀνθρακεῖς περὶ αὐτὸν ἀνέμενον σιωπηλοί. Προσεκάλει αὐτοὺς ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἐνεχειρίζεν εἰς ἕκαστον ἀριθμὸν τινα κιτρίνων καὶ λευκῶν νομισμάτων ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ ἄγριος ἠνώνησεν, ὅτι τὰ στοργγύλα ταῦτα νομίσματα, τὰ ἀπαστράπτοντα καὶ ἠχηρὰ, τὰ ὁποῖα ἐνεχειρίζοντο εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἦσαν ἡ ἀξία τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅτι τὰ ὅμοια νομίσματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἰδεῖ ὅτι ἐδίδοντο εἰς τοὺς ἀνθρακεῖς, ἦσαν ἡ τιμὴ τῆς ἐργασίας των.

Δὲν ἐγνώριζε τὴν ἀξίαν τοῦ ἀργυρίου, ἀλλ' ἐμάντευσεν, ὅτι διὰ τῶν μεταλλικῶν ἐκείνων κερματίων οἱ ἀνθρακεῖς ἐπρομηθεύοντο τὰ ἀναγκαζιόμενα εἰς αὐτοὺς, ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα, ἄρτον, κρέας καὶ λάρδον, τὸ ὁποῖον ἐψήναν, λαχανικὰ, χόρτα, ρίζας καλλιτέρας ἐκείνων, ἃς εὗρισκεν ἐν τῷ δάσει, ὡς μεγαλείτερα τῶν ἐν ταῖς φουλαῖς τῶν δένδρων.

Τοῦτο ἦν ἀνακάλυψις. Εἶχε κατανοήσῃ τὸν λόγον, τὴν ἀνάγκην τῆς ἐργασίας. Ἐγένετο σκεπτικός, πολὺφροντις καὶ ἐδασάνιζεν αὐτόν. Ἦτο νέος καὶ ἰσχυρός· ἀλλὰ τί ἔκαμνε τὴν νεότητά του ; Τί τῷ ἐχρησίμευεν ἡ ἰσχὺς του ; Βλέπων ἐργαζομένους τοὺς ἀνθρακεῖς, ἤσθάνετο ἐν ἑαυτῷ ὡς αἰσχος, διότι δὲν ἐπραττεν αὐτὸς τίποτε. Νευρική τις

ταραχὴ τὸν κατέλαβε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλησαν.

Ἦρε τὸ πριόνι, ἔθεσε ράβδον μακράν ἐπὶ τοῦ ὑποβάθρου, ἐμέτρισεν, ὅπως εἶχεν ἰδεῖ, διὰ νὰ κόψῃ κατὰ τὸ αὐτὸ μήκος καὶ ἤρχιζε νὰ πριονίζει.

— Εὖγε ! εὖγε ! πολὺ ὥραϊα ! ἀνέκραξαν οἱ περὶ αὐτόν.

— Δὲν εἶνε ἀριστερός, εἶπε γυνὴ τις.

— Νομίζει κάνεις, ὅτι εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν αὐτὴν τὴν δουλειάν ἔκαμνε.

— Εἶνε καὶ δυνατὸς καὶ ἐπιτήδειος.

Βλέπων, ὅτι ἐνεθαρρύνετο, ἐξηκολούθησε. Τὰ παιδιὰ ἵσταντο ἐμπροσθέν του θαυμάζοντα. Ἡ ἐργασία ἔλθονε ἐντὸς τῶν χειρῶν του, ἵνα μεταχειρισθῶμεν τὴν ἐκφρασιν γηραιοῦ ἀνθρακέως. Χωρὶς νὰ χάσῃ λεπτόν, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν του, μὴ παρατηρῶν οὔτε δεξιᾶ οὔτε ἀριστερᾶ, ἐπριόνιζε μετὰ λύσεως, μανιωδῶς, μετὰ πάθους. Τὰ κοπτόμενα κατὰ μήκος ξύλα ἐσωρεῦοντο περὶ αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου τὸν ἠνάγκασαν νὰ παύσῃ.

— Ἐλα, τῷ εἶπαν.

Παραλαβόντες αὐτόν προσεκάλεσαν νὰ καθίσῃ καὶ ἐκάθισεν συνδειπνήσας μετὰ τῶν ἀνθρακῶν. Ἡ ἐργασία τῷ ἔδωκεν ὀρεξιν, διότι κατεβρόχθισεν ὅ,τι παρέθεσαν ἐμπροσθέν του. Παρατήρησαν ὅτι δὲν ἔτρωγε παρὰ πολὺ καὶ ὅτι ἐκέρδιζε τὸ φαγητόν του. Εἰργάσθη ἀκόμη τὴν ἐσπέραν, ἐπανῆλθεν τὴν ἐπαύριον καὶ τὰς ἐπομένας ἡμέρας.